

CĂN NGUYÊN CỦA

TAI NẠN VÀ BỆNH TẬT

Giảng giải: Hòa Thượng Tịnh Không

HÃY TRÂN TRỌNG SINH MẠNG,

XIN ĐỪNG GIẾT HẠI ĐỘNG VẬT

TẬP MỘT - A

Theo tư liệu của tổ chức Lương Nông Thế Giới FAO công bố vào năm 2010, số lượng động vật trên Trời, dưới đất, dưới sông và dưới biển bị con người ăn và giết hại đã lên đến con số 330,7 tỉ.

Toàn Thế Giới mỗi năm có 1,8 tỉ gia súc chết dưới tay con người, 22,5 tỉ chim, gà và những gia cầm khác, cộng với 1 triệu tỉ con cá.

Người phỏng vấn: Cô Đinh Gia Lệ - A.

Khách mời: Lão Pháp Sư Thượng Tịnh Hạ Không - B.

Ngày 21 tháng 4 năm 2012.

Tại Hiệp Hội Giáo Dục Phật Đà Hong Kong.

A: Hôm nay với cơ duyên khó gặp, chúng tôi vô cùng may mắn được phỏng vấn Cao Tăng Đại Đức của Phật Giáo Thế Giới Lão Hòa Thượng Tịnh Không về những vấn đề có liên quan đến chủ đề này.

Sư Phụ Thượng Nhân tôn kính, con xin kính chào Ngài!

B: Chào bạn!

A: Vô cùng cảm ơn Pháp Sư đã đồng ý nhận lời mời tham gia buổi

phỏng vấn của chúng con.

Tháng 6 năm 2010, báo cáo phát biểu của Sở Kế Hoạch Môi Trường Liên Hiệp Quốc và Ủy Ban Châu Âu đều nói rằng: Muốn giảm mạnh sự ảnh hưởng của môi trường, cách duy nhất chính là thay đổi một cách mạnh mẽ việc ăn uống của toàn Thế Giới, từ bỏ tất cả những thực phẩm mang tính động vật.

Nếu không dừng lại hoặc hạn chế việc ăn thịt thì cả Trái Đất sẽ bị hủy diệt, việc này có liên quan đến sự tồn vong của tất cả mọi người, đây không còn là sự lựa chọn của riêng một cá nhân nào nữa.

Cách nói này thật khiến người nghe khiếp sợ, điều này có phải là nói quá sự thật không?

Kính mong Lão Pháp Sư từ bi khai thị cho chúng con.

B: Cách nói này, tôi cảm thấy là đang nói về tình hình của xã hội hiện nay, chính xác là như vậy. Nói về phương diện ăn uống, khiến tôi nhớ đến thời thơ ấu của chúng tôi, vào thời kỳ kháng chiến, những loại thức ăn đơn giản tốt cho sức khỏe đó so với thức ăn hiện nay, làm cho chúng tôi cảm thấy nhớ vô cùng.

Thức ăn bây giờ thật sự khiến cho chúng ta thấp thỏm lo âu từng ngày, vì nó không bình thường, vấn đề bất bình thường của con người cũng từ đó mà sinh ra. Cuộc sống bình thường, sinh hoạt ăn uống bình thường, đó là khỏe mạnh nhất.

Người Trung Quốc thời xưa rất xem trọng việc này, trong Tả Truyện có câu: Nhân khí thường tắc yêu hung.

Nghĩa là khi chúng ta từ bỏ cái bình thường thì yêu ma quỷ quái sẽ xuất hiện, yêu ma quỷ quái làm loạn xã hội, nhiễu loạn tinh thần, mang đến

tai nạn cho chúng ta. Cho nên ngày nay những người này phát hiện ra, tôi cho rằng đây là một tin tốt lành.

A: Cảm ơn Pháp Sư! Thưa Pháp Sư, có người nói rằng con người là động vật cấp cao trên Trái Đất, là loại có linh tánh trong vạn vật, mạnh được yếu thua là quy luật của tự nhiên. Vậy việc động vật bị con người giết, bị con người ăn, con người ăn chúng là hợp với lẽ Trời.

Rất nhiều người có quan niệm này đã nói rằng ăn thịt có gì không tốt chứ?

Hàng trăm hàng vạn người đều ăn thịt, tại sao tôi lại không ăn?

Xin Pháp Sư từ bi khai thị cho chúng con.

B: Tôi cũng không ăn.

A: Ngài cũng không ăn.

B: Đúng thế. Từ năm hai mươi sáu tuổi, tôi được nghe Phật Pháp, nửa năm sau đó thì tôi bỏ ăn thịt. Lúc tôi còn trẻ, khi học ở trường, đã từng tiếp xúc qua Ki Tô Giáo và Hồi Giáo, thời gian đó tôi phản đối nhất chính là Phật Giáo, vì tôi không có sự hiểu biết đối với Phật Giáo. Kinh Koran và Kinh Thánh còn có người giảng, giảng giải nghe cũng có đạo lý.

Tôi chưa từng nghe ai giảng qua Phật Giáo, hơn nữa ý nghĩa lại tương đối sâu, xem Kinh Điển lại không hiểu, vì thế sinh ra rất nhiều hiểu lầm. Sau khi hiểu rõ rồi thì mới biết tội nghiệp mà chúng tôi tạo rất sâu nặng. Thời kháng chiến tôi bị thất học ba năm, nên tôi học sắn bản, vì thế mà sát sanh rất nhiều.

Biết được những nhân quả báo ứng này, con người thế gian thật sự

giống như Phật nói vậy, bạn đến thế gian này để làm gì?

Phật đã nói một câu như vậy: Nhân sinh thù nghiệp.

A: Nhân sinh thù nghiệp.

B: Để trả nghiệp của bạn. Bạn làm thiện bạn đến hưởng phước, bạn tạo ác bạn đến chịu tội, nhân quả báo ứng không mảy may sai sót.

Tôi nghĩ đến ba năm săn bắn trong quá khứ đã sát sanh nhiều không kể xiết, đã kết oán thù với những chúng sanh này, loại oan oan tương báo này vô cùng đáng sợ, vì thế tôi lập tức chọn ăn chay. Và lại việc chọn ăn chay cũng có đạo lý của nó, người thế gian chúng ta chỉ hiểu được phải đảm bảo vệ sinh, bảo vệ sinh lý, ăn phải sạch sẽ, phải tươi ngon.

Hiểu sâu hơn một bậc, tôi cho rằng là Hồi Giáo, họ không những chỉ xem trọng việc đảm bảo vệ sinh, họ còn hiểu được vệ tính, đó chính là bảo vệ tính tình của mình, điều đó liên quan đến tính tình của họ. Nếu thức ăn đó khiến cho mình tính khí không tốt, thì tốt nhất là nên ít ăn loại thức ăn đó. Đó chính là ngũ tân trong Phật Giáo.

A: Ngũ tân.

B: Bạn xem chữ tân trên đầu có chữ thảo, tân không phải là thịt, ngũ tân chính là hành, tỏi, hẹ, kiệu và hành tây.

Những loại này tại sao lại không nên ăn?

Tính tình không tốt, ăn sống dễ nổi nóng.

A: Dễ nóng giận.

B: Đúng thế, chúng khiến bạn nổi giận, khi ăn chín thì nó sinh ra hoocmon dễ dẫn đến kích động, chính là do nguyên nhân này, trong thời điểm phát dục, bảy mươi tuổi trở lên thì phần lớn tính tình của bạn đã

định rồi, nên điều này không quan trọng nữa. Mặt khác nếu là dùng làm thuốc thì được.

A: Dùng làm thuốc thì được.

B: Đúng vậy, đặc biệt là thời đại bây giờ, thức ăn đều không an toàn, cử tử thật sự có thể giúp chúng ta giải độc, giúp chúng ta diệt khuẩn, cho nên đối với hiện nay thì tôi cho rằng đây là loại thức ăn cần thiết.

Trước đây chúng tôi ở Thư Viện Nghe Nhìn Hoa Tạng tại Đài Loan, Hàn Quán Trưởng bà ấy quy định mỗi tuần phải ăn tôi một lần, mỗi người ăn sống ít nhất là một hoặc hai tép, ăn sống mới có tác dụng.

A: Ăn sống mới có tác dụng, diệt khuẩn đúng không ạ?

B: Đúng, giúp chúng ta tăng cường sức đề kháng, đúng thế, điều này rất có lý. Cho nên Phật Pháp là nói lý lẽ, rất thấu tình đạt lý, không cố chấp cứng nhắc. Tuy nhiên năm loại thức ăn này, phần lớn mọi người nhất định phải kiêng cử, đặc biệt là đối với người trẻ tuổi.

Người lớn tuổi, người bệnh, nếu bác sĩ bảo bạn ăn thì bạn mới có thể ăn. Cho nên nhất định phải xem trọng việc ăn uống.

Đối với động vật, nói thật, chúng ta không nên ăn thịt của chúng, vì đó là một sinh mạng.

A: Là một sinh mạng.

B: Đúng, cho nên nói mạnh được yếu thua là gì?

Đó chính là hiện tượng quả báo của oan oan tương báo, quá khứ nó ăn thịt bạn, bây giờ bạn ăn thịt nó. Chúng ta giác ngộ rồi, quá khứ nó ăn thịt tôi, thôi bỏ đi, bây giờ tôi không ăn thịt nó nữa, như vậy là tốt, oán kết này đã được hóa giải.

Nếu không thì không thể hóa giải được, đời đời kiếp kiếp báo tới báo lui, cả hai bên đều đau khổ, đặc biệt là thịt hiện nay. Bốn năm trước đây, Cư Sĩ Tề mời tôi đến thăm Sơn Đông Đức Châu Khánh Vân.

Cô ấy đã đưa tôi đến tham quan một trại nuôi vịt. Cô ấy nói với tôi, trại nuôi vịt này chuyên cung cấp vịt cho những tiệm vịt quay ở Bắc Kinh, chiếm tỷ lệ 1/3, số lượng rất lớn.

Tôi đi tham quan, ở nơi đó cô ấy cầm lên một con vịt con để vào lòng bàn tay của tôi, con vịt lớn cỡ như thế này cô ấy hỏi tôi: Thầy à, Thầy xem con vịt này sinh ra được mấy ngày rồi?

Tôi nói ít nhất cũng phải một tuần cho đến mười ngày thì mới có thể lớn như vậy. Cô ấy nói cho tôi biết nó chỉ mới sinh ra vào ngày hôm qua.

Tôi giật cả mình, tôi hỏi vịt ở đây nuôi bao nhiêu ngày thì đem đến Bắc Kinh làm thịt?

Họ nói hai, ba tuần.

Vậy có thể ăn được không?

Đây là dùng chất hóa học kích thích thúc đẩy, chắc chắn không tốt cho sức khỏe.

Cho nên lúc đó tôi nói với người bên cạnh: Loại thực phẩm này không ăn được, thức ăn để nuôi chúng đều có độc, không bình thường, trứng của chúng cũng không nên ăn. Trước đây chúng ta không thấy, bây giờ đã được tận mắt chứng kiến.

Nuôi một con heo mới một, hai tháng thì đem giết rồi. Trước đây thông thường nhà nông họ nuôi heo mất một năm, vịt nuôi ít nhất cũng bảy, tám tháng, mười tháng nó mới lớn được như vậy.

Bây giờ vài tuần đã lớn như thế rồi, cho nên tất cả đều không bình thường, vậy bạn có dám ăn không?

Tôi đã không ăn thịt sáu mươi năm rồi, không biết tình hình thực tế ra sao. Tôi đã từng hỏi thăm vợ của Thầy Phương Đông Mỹ, sau khi Thầy mất tôi thường hỏi thăm bà ấy.

Có một lần tôi hỏi bà: Bây giờ mọi người ăn thịt heo, thịt gà, hãy nghĩ xem mùi vị có giống như chúng ta ăn trước thời kỳ kháng chiến không?

Bà ấy trầm tư suy nghĩ năm phút rồi nói với tôi là không giống, mùi vị không đúng rồi. Sáu mươi năm trước thức ăn mà chúng tôi ăn là được sinh trưởng bình thường, phát triển tự nhiên, còn bây giờ toàn dùng chất hóa học thúc đẩy, tất cả đều có độc.

Cho nên hiện nay rất nhiều người mắc những căn bệnh kỳ lạ, sáu mươi năm trước không có, đều là hiện nay mới có những căn bệnh lạ như vậy, từ đâu mà có?

Bệnh từ miệng vào, đều là do thức ăn mang đến. Không phải chỉ động vật, mà hiện nay ngay cả thực vật cũng dùng phân bón hóa học, thuốc trừ sâu, hoàn toàn không tự nhiên, vì thế con người ăn thức ăn này vào thì không tốt cho sức khỏe.

Ngay cả Tiến Sĩ Toynbee vào những năm bảy mươi cũng đã ra sức tuyên truyền, kêu gọi nông nghiệp phải quay về trồng trọt bằng sức người, đó mới là an toàn khỏe mạnh.

Ông ta phản đối việc sử dụng cơ giới hóa, càng phản đối việc sử dụng phân bón hóa học, thuốc trừ sâu, biến đổi gen. Đây là điều ông ta tuyệt đối không tán thành, điều này có đạo lý của nó.

A: Thưa Pháp Sư, theo con được biết, bây giờ trong khoảng thời gian

sống ngắn ngủi của động vật, chúng phải chịu hàng loạt sự giày vò như nhiệt độ quá nóng hoặc quá lạnh trong quá trình bị bắt, quá trình giết mổ.

Không chỉ có vậy, hiện nay trên toàn cầu còn áp đặt thêm cho động vật các loại thuốc hoocmon, chất kháng sinh, còn có chất kích thích nữa, các loại thuốc này lên đến khoảng hai ngàn bảy trăm loại.

Con có quen biết một ông chủ trại gà, ông ấy cho biết, vốn dĩ tuổi thọ của gà là bảy năm, bây giờ chỉ còn bốn mươi lăm ngày, nghĩa là từ lúc chúng sinh ra đến khi chúng được bốn mươi lăm ngày thì được dọn lên bàn ăn của con người.

Ông ấy vừa phải tiêm thuốc cho chúng, vừa phải cho chúng uống thuốc, gồm có mười sáu loại thuốc. Thực ra thêm nhiều loại thuốc như vậy cho những con vật này, vô hình trung, biến cơ thể chúng thật sự trở thành một cái ả sắc thuốc.

B: Không sai.

A: Có một chuyên gia về ngành gia cầm nói rằng: Con gà mà bây giờ chúng ta ăn không nên gọi là con gà, mà nên đổi tên thành gà thuốc.

B: Thực ra gọi là gà thuốc vẫn chưa đúng, phải gọi là gà độc.

A: Gà độc.

B: Đó là thuốc độc, con người ăn vào làm sao có thể khỏe mạnh được?

Ăn vào là chết đó.

A: Thưa Pháp Sư, các chuyên gia nói là trên thân mỗi động vật đều có xác độc. Xác độc tức là sau khi động vật chết đi, sự phân hủy từ từ của thể xác sinh ra độc tố, thời gian càng lâu thì độc tính trong xác chết càng

lớn. Thực ra, mọi người không ít thì nhiều đều ăn những loại thức ăn này, hơn nữa việc thêm thuốc cho động vật đã trở thành một bí mật đã được vén màn.

Ngài thấy đó, bây giờ mọi người ai cũng biết được hiện tượng này nhưng họ vẫn cứ ăn, Thầy nói đây là tại vì sao ạ?

B: Đây là mê muội, mà vì sao lại mê muội?

Là do tâm tham, do tâm tham làm hại, tham chính là độc.

Trong Kinh Phật gọi tham, sân, si là tam độc, đây là gì vậy?

Là do tâm của bạn mang đến, tâm của bạn không tốt, trong tâm có độc.

Vì thế Phật dạy chúng ta: Siêng tu giới định huệ, diệt trừ tham sân si, buông bỏ tam độc trong tâm. Ngay cả Tiến Sĩ Hew Len ở Hawaii Mỹ, ngày hai mươi một tháng trước 21 tháng 3 năm 2012, ông ấy đến thăm tôi, chúng tôi lần đầu tiên gặp nhau, ông ấy nói rõ phương pháp trị bệnh lâu đời của Hawaii là hoàn toàn dùng tâm lý.

A: Hoàn toàn dùng tâm lý.

B: Dùng tâm lý. Phương pháp trị liệu này của ông ấy không cần dùng thuốc, không cần dùng kim tiêm, không cần uống thuốc, trong khoảng một tháng, bệnh kỳ lạ nào cũng có thể chữa khỏi, phương pháp này chính là dùng tâm thanh tịnh. Vì thế ông ấy cần phải loại bỏ tất cả tham sân si trong tâm của mình, loại trừ bỏ tất cả độc tố ở trong tâm.

A: Độc tố trong tâm.

B: Ông ấy gọi là thanh lý, tức là đem nó làm sạch sẽ. Ông ấy nói những ký ức bất thiện phải quét sạch, những ký ức tốt đẹp cũng phải từ bỏ. Tâm của bạn ban đầu vốn dĩ thanh tịnh, không nhiễm một chút bụi nhơ,

phục hồi trở lại tâm ban đầu, cái năng lực này sẽ rất lớn. Phương pháp điều trị rất đơn giản, không cần phải gặp mặt người bệnh, cách xa ngàn dặm cũng có cách chữa bệnh giúp họ.

Ông ấy cần những thứ gì?

Tên họ, giới tính, ngày tháng năm sinh, ông ấy cần những thứ này, cần biết thêm bệnh tình của người bệnh nữa. Cách trị bệnh của ông ấy quan trọng nhất là nghĩ người bệnh và bản thân mình là một thể, mình và người trở thành một không hai.

Sau khi nghĩ thành một thể thì bệnh của họ là bệnh của mình. Tôi bị bệnh ở đâu, dùng ý niệm của chính mình để điều trị, và các ý niệm không tốt hoàn toàn được quét sạch, dùng ý niệm thuần tịnh thuần thiện.

Ông ấy nói mỗi ngày dùng nửa tiếng đồng hồ để quán tưởng, giống như chúng ta hồi hướng vậy, hồi hướng cho họ, liên tục khoảng một tháng ba mươi lần không ngừng nghỉ, một ngày một lần, một lần khoảng nửa tiếng đồng hồ.

Sau ba mươi ngày, bản thân mình khỏi bệnh thì đối phương cũng khỏi bệnh luôn, thật là kỳ diệu. Lý luận này tôi có thể hiểu được, vì trong Kinh Phật có câu Điều phục tâm một chỗ thì không có việc gì không thể làm được. Tâm của chúng ta tạp loạn, đây là gốc của tất bệnh, là nguyên nhân khiến chúng ta mắc bệnh.

Nếu tâm của chúng ta thanh tịnh, không có các tạp niệm, vọng tưởng, tà niệm thì bạn không thể bị bệnh. Phải đặc biệt chú ý đến ăn uống, bây giờ ngay cả rau cải, lúa gạo cũng đều có vấn đề, điều này không ổn rồi.

Tôi e rằng qua vài năm nữa, không khí có thể cũng có vấn đề, nước cũng có vấn đề, vậy con người làm sao mà sống đây?

Vì thế điều mà các nhà khoa học đưa ra là có lý, nếu không thay đổi, sự thiệt hại về sức khỏe của chúng ta, loài người trên trái đất sẽ bị tiêu diệt.

A: Thưa Pháp Sư, người nuôi gà không ăn thịt gà, người nuôi heo không ăn thịt heo, người nuôi cá không ăn thịt cá, vì họ biết được nội tình bên trong.

B: Họ hiểu được, họ biết được. Nhưng họ biết mà vẫn làm như vậy để bán cho người khác, quả báo của nhân quả rất đáng sợ. Điều này người Trung Quốc thường gọi là mưu tài hại mạng, đây là tạo tội địa ngục, không thể làm như vậy được.

A: Thưa Pháp Sư, có một lần con đến trại gà quay phim, con cùng ông chủ đi đến phía trước để xem một con gà thì đột nhiên thấy nó ngã lăn ra chết.

Sau đó ông chủ trại gà nói: Cô có biết tại sao con gà này chết không?

Con trả lời: Tôi không biết. Ông ấy nói là xuất huyết não.

Con hỏi: Tại sao lại thế?

Ông ấy nói: Vì chúng tôi cho nó ăn liên tục, ánh sáng được chiếu liên tục vào nó, nhiệm vụ của nó là ăn không ngừng, không gian sống cả đời của nó không lớn hơn một tờ giấy A4.

Vì vậy lúc nó ăn liên tục không ngừng như thế, và lại trong thức ăn của gà còn tăng thêm một lượng lớn chất kích thích tăng trưởng, cùng với chất kích thích phát triển thịt, nó càng ăn nhiều thì toàn bộ cholesterol đi lên não, sau đó dẫn đến xuất huyết não mà chết.

Rồi ông chủ trại gà nói với con: Tôi nói cho cô biết, cô nhất định không được ăn thịt gà đó.

Con nói: Hả, vậy sao?

B: Có lý.

Cô nên trả lời rằng: Không những tôi không dám ăn mà tôi còn phải giúp anh tuyên truyền để tất cả mọi người trên Thế Giới cũng đều không dám ăn thịt gà.

A: Cho nên con người, họ. Nhiều khi con cảm thấy rất là... Ví dụ nói người thân của anh ta, hoặc bạn của anh ta biết anh ta bị bệnh, họ tuyệt đối không dám dùng chén đĩa của anh ta, cũng không dám ăn thức ăn thừa của anh ta, sợ ăn phải nước dãi của anh ta mà bị lây bệnh.

Nhưng con người lại mang những miếng thịt to tướng, cũng không hỏi xem những miếng thịt này có bệnh hay không, những miếng xác to tướng, đương nhiên là có cả nước dãi nước dịch, ăn một cách ngầu ngiêng lại còn khen ngon. Người Đông Bắc chúng con đặc biệt rất thích ăn tiết canh, tức là máu sau khi giết heo chảy ra thì hứng ngay vào chén cho đông lại.

Lúc đó họ cũng không suy nghĩ là như vậy có phù hợp với tiêu chuẩn vệ sinh của họ hay không?

Nhưng khi mọi người cùng ăn uống với nhau thì lại xem trọng việc dùng đĩa chung, muỗng chung. Cho nên con nói rằng hiện nay rất nhiều người sợ đi ra mộ, nhưng thực ra họ đã biến cái bụng của mình thành nghĩa địa của động vật rồi, cũng không sợ ma quỷ hoành hành quấy phá trong bụng mình, thực sự những động vật này cũng không biết chọn phong thủy.

Thưa Pháp Sư, mấy năm trước con có xem qua một bộ phim, một nhóm người đương nhiên là ông chủ giàu có, họ đến trước lòng khỉ, bày khỉ

liền hoảng loạn lên, cả bầy khi hoảng loạn nhón nháo, trồn trước trồn sau, ánh mắt vô cùng kinh hãi nhìn nhóm người đó.

Chắc hẳn ông chủ là người rất giàu có, ông ta là người có rất nhiều tiền, ngạo nghễ nhìn bầy khi, vừa thấy con khi béo tốt thì chỉ ngay vào nó, con khi này... Pháp Sư biết không, khi con khi vừa thấy ông ta chỉ vào nó thì nó xiu xuống ngay, ánh mắt nó bỗng chốc liền thay đổi, tức khắc trở nên thế này tay chân xiu xuống, thất thần.

Sau đó con khi đó được bắt để riêng một bên. Khi người phục vụ bắt con khi này lên thì ánh mắt của nó đã hồn xiêu phách lạc, họ ngay tức khắc mang nó để vào bàn.

Mọi người ngồi vào bàn xong, thì cạo sạch lông trên đầu con khi, lấy cây búa nhỏ gõ boong vào đầu nó, con khi kêu thất thanh á á..., người phục vụ liền gỡ vỏ não của con khi ra. Con người thì cười ha ha trong tiếng kêu thảm khốc không ngừng của con khi. Sau đó họ bắt đầu ăn não khi.

Thưa Pháp Sư, con không hiểu, con xin hỏi Ngài vì sao họ vừa chỉ vào con khi thì nó trở thành như thế này?

B: Nó đều biết cả.

A: Nó đều biết cả.

B: Nó biết hết, nó không ngốc chút nào. Bạn vừa chỉ nó thì nó biết ngay là bạn muốn giết nó, bạn muốn ăn nó, hơn nữa lại dùng cách thức tàn khốc như thế, đó là sự kinh sợ của nó, khi kinh sợ thì sẽ phát ra chất độc. Trước đây Lý Lão Sư kể cho chúng tôi nghe một câu chuyện, người mẹ cho con bú, đưa con bú sữa mẹ không bao lâu thì chết.

Khi kiểm tra thì phát hiện ra trong sữa có độc, độc từ đâu mà có?

Khi tức giận thì cho con bú, lúc này đứa trẻ bú sữa thì bị trúng độc. Vì thế khi cho con bú thì nhất định phải giữ tâm ôn hòa vui vẻ, như vậy thì sữa này mới có chất dinh dưỡng. Nếu trong khi tức giận, oán hận mà cho con bú thì đứa trẻ này chắc chắn sẽ chết.

Vậy thì bạn hãy nghĩ xem, những con vật này, khi bạn giết chúng, chúng có hận bạn không?

Não khi đó có độc, chắc chắn là có độc. Tất cả động vật khi bạn giết chúng, không có con nào vui vẻ để bạn giết nó cả, chúng đều kêu lên những âm thanh rên rỉ thê thảm không gì bằng, đó chính là oán hận.

Cho nên hiểu rõ đạo lý này rồi, những món thịt đó bạn còn dám ăn nữa không?

A: Mỗi con vật đều giống con người, chúng đều tham sống sợ chết.

B: Đều giống như vậy cả.

A: Thưa Pháp Sư, động vật trước khi chết sợ hãi như thế, tức là giống như lúc này Ngài nói, có thể sinh ra độc tố rất lớn khi được ăn vào cơ thể người.

Mọi người thường hay nói ăn gì bổ nấy, Ngài nói xem con khi đó sợ đến như vậy, tại họ sao lại ăn não khi, chính là vì họ cho rằng não khi này có thể bổ não, họ ăn não khi này thật sự có thể bổ não của họ không?

B: Ăn loại não khi này, não của họ sẽ ngày càng trở nên hồ đồ, càng trở nên lú lẫn.

A: Ngày càng trở nên hồ đồ.

B: Hồ đồ, những người học Phật chúng ta phần lớn đều biết điều này. Bạn xem vài năm gần đây, mỗi vùng đều có nhiều người bị nhập, mà

thông tin những người bị nhập này tiết lộ cho chúng ta hầu hết đều là tin xấu, đều nói sẽ mang đến tai họa, tai họa là do tâm bất thiện, do hành vi bất thiện chiêu cảm.

Con người dùng cái tâm này đối với người, đối với động vật, về mặt nhân quả mà nói, thì làm sao có thể có báo ứng tốt được chứ?

Không thể có được. Chúng ta dùng tâm yêu thương đối xử với người thì người mới dùng tâm yêu thương đối xử với chúng ta.

Mình dùng cái tâm giết hại đối xử với chúng, muốn ăn chúng, chúng sẽ dùng cái tâm gì để đáp trả lại đây?

Chúng ta nhất định phải nghĩ đến điều này.

Cả Vũ Trụ, trung tâm của Vũ Trụ trong Phật Pháp gọi là tự tánh, bản tánh, Phật Pháp gọi là pháp tánh, đây đều là nói đến chân tâm, cốt lõi của chân tâm là gì?

Chính là thương yêu. Tổ Tiên của chúng ta đã biết từ rất lâu rồi, điều thứ nhất trong Ngũ Luân là tình cảm giữa cha mẹ và con cái phụ tử hữu thân, từ thân này có nghĩa là thương yêu, thương yêu là điểm khởi đầu của tự tánh.

A: Điểm khởi đầu của tự tánh.

B: Đúng vậy, tức là điểm bắt đầu chân tâm của chúng ta, trung tâm của trung tâm chính là tâm yêu thương thuần tịnh thuần thiện, sanh ra đã có rồi, không cần ai dạy cả, là tình cảm phụ tử hữu thân. Cho nên giáo dục truyền thống chính là giáo dục của tình yêu thương.

A: Giáo dục của tình yêu thương.

B: Giáo dục của tình yêu thương, điều này đã được giữ vững mấy ngàn

năm nay, từ phụ tử hữu thân mở rộng ra đến Ngũ Luân, Ngũ Thường, Tứ Duy, Bát Đức. Đều từ đây mà sinh ra, đây chín là gốc. Vì thế người Trung Quốc thời xưa nói tánh người vốn thiện. Bạn xem hai câu đầu của Tam Tự Kinh là nhân chi sơ, tính bản thiện, chính là nói về tình yêu thương này.

Con người bây giờ không biết yêu thương chính mình thì làm sao biết yêu thương người khác chứ?

Họ không biết tự yêu thương bản thân, nếu biết yêu thương chính mình thì làm sao có thể ăn những loại thứ ăn này?

Những động vật này đối với thân tâm của chính mình đều là kịch độc, đều có sự tổn hại rất lớn.

Cho nên con người sống khổ sở như thế, sống tội nghiệp như thế, lại còn sát sanh, còn ăn thịt, vậy làm sao được?

Họ không biết tự yêu thương mình thì sẽ không biết yêu thương người khác.

Vì vậy ngày nay nói hồi phục giáo dục truyền thống là việc không dễ dàng, có rất nhiều người hỏi tôi đến khi nào mới có thể hồi phục được?

Tôi nói ít nhất phải hai trăm năm, không có được khoảng thời gian hai trăm năm thì sẽ không thấy được hiệu quả. Bây giờ thế hệ nào cũng có người học tập là tốt rồi, đừng để ngọn đèn này tắt đi. Đến sau hai trăm năm, khi tâm con người từ từ trở nên thuần thiện, tâm con người hướng thiện thì phước báo sẽ hiện tiền.

A: Tâm con người hướng thiện thì phước báo sẽ hiện tiền.

B: Tâm con người bất thiện, hiện ra sẽ là ác báo, không phải thiện báo.

Hiện nay tai nạn trên trái đất nhiều như vậy, xã hội loạn lạc, đều là do tâm bất thiện chiêu cảm. Đạo lý này là thật, đều ở trước mắt chúng ta, chỉ cần tĩnh lặng thì bạn sẽ thấy được tất cả.

A: Thưa Pháp Sư, có một lần chúng con quay phim, muốn mượn heo của nông dân.

Người nông dân này nói: Tôi không cho mượn, nếu các vị cần nó thì hãy mua, nếu không, khi trả con heo đó về, nó cũng không sống được nữa. Nhưng chúng con không tin. Kỳ thực khi chúng con quay phim, khi trói con heo thì nó kêu rất dữ dội. Trước khi trói nó, con thấy nó hoảng loạn quần quanh một chỗ, con bước đến xem thì thấy chân của nó run cầm cập.

Trong lòng chúng con biết nên chúng con cũng nói với con heo đó: Chỉ đóng giả thôi, giả bộ trói mày một lát thôi, không phải giết mày thật đâu. Con heo đó vẫn không ổn, nó cứ kêu thảm thiết, cứ như thế. Chúng con không tin lời của người nông dân đó, sau khi quay phim xong chúng con đem con heo đó thả trở về, con heo đó thật sự vẫn như thế, nó không ăn cũng không uống gì cả, ba ngày sau thì con heo đó chết.

Thưa Pháp Sư, con có thắc mắc, Thầy thấy đó, chúng con cũng không có giết nó, tại sao nó lại tự bỏ ăn bỏ uống vậy?

Nó có thể đoán được điều gì sao thưa Pháp Sư?

B: Bạn hiểu được đạo lý này không?

Nó đã bị dọa chết.

A: Nó bị dọa chết.

B: Đúng vậy. Khi bạn nói với nó những lời tốt đẹp, nó không tin bạn, nó

cho rằng bạn lừa nó, nó đối với con người không có niềm tin, nó đã bị dọa chết.

A: Nó bị dọa chết.

B: Đúng vậy.

A: Chính là lúc rất nhiều người đến trước mặt nó, trói nó lại, trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó nó đã bị dọa chết.

B: Không sai, nó bị dọa chết. Thực sự mà nói hiện nay trên đời này có rất nhiều người bị mắc bệnh, họ chết cũng là do bị hù dọa mà chết.

A: Cũng là bị dọa chết sao?

Rất nhiều người biết mình bị bệnh ung thư cũng là bị dọa chết sao thưa Pháp Sư?

B: Đúng. 90% là bị hù dọa mà chết.

A: 90% đều là bị hù dọa mà chết.

B: Đúng thế, nếu như bạn không để tâm vào đó, xem nhẹ việc sống chết, không bận tâm thì sẽ không bị nó hù dọa, vậy bệnh có thể chữa khỏi. Động vật cũng như thế, chúng cũng chính là bị dọa chết.

A: Thưa Pháp Sư, chúng ta trước đây vẫn cho rằng heo là loài động vật ngu ngốc nhất, điều này là sai rồi, heo cực kỳ thông minh. Người ta vừa mang sợi dây đến trước mặt nó thì nó đã biết rõ mạng sống của nó bị nguy hiểm rồi.

B: Nó biết rõ.

A: Tuy rằng nó không biết nói nhưng nó biết rất rõ ràng.

B: Hoàn toàn biết rõ.

A: Nó bị dọa chết!

B: Đúng vậy. Bạn nói lời tốt gì với nó, nó cũng không tin bạn, vì bạn ngày ngày nói dối, không ai tin bạn cả. Nếu như người có đức hạnh, có đạo đức đến nói với nó, có lẽ nó sẽ tin.

A: Sát đạo tâm vọng này của chúng con...

B: Do đó nó không tin tưởng bạn.

A: Thưa Pháp Sư, tại đây con xin chia sẻ với mọi người câu chuyện về một con trâu. Có một hôm ở tại một lò mổ, đây là câu chuyện kể về người thật việc thật xảy ra trước đây.

Khi người mổ trâu sắp làm thịt con trâu thì bỗng nhiên con trâu này quỳ sụp xuống đất, sau đó thì nước mắt đầm đìa, rơi liên tục, kéo thế nào nó cũng không động đậy, nó quỳ mãi như thế và nước mắt cứ rơi hoài.

Người mổ trâu này không ra tay được, liền nói với người bạn làm chung, gọi rất nhiều người đều là bạn cùng nghề đến nói rằng: Các ông xem con trâu này cứ quỳ ở đây hoài, ánh mắt của nó vô cùng đáng thương, nhìn thấy người là nước mắt rơi đầm đìa. Bảy, tám người ở trong lò mổ đều bị dọa đến sợ cũng khóc theo luôn, sau đó họ quyết định mua lại con trâu này, dùng ba ngàn bảy trăm đồng mua lại con trâu.

Con cũng có mang hình chụp đến đây, Thầy xem này, đây là hình họ chụp lại. Sau khi mua lại xong thì họ mang nó đến gửi cho một ngôi Chùa. Con trâu này từ khi được cứu, về sau khi nó thấy con người liền quỳ lạy người, Ngài xem này.

B: Đúng thế, khi bạn cứu mạng động vật, nó sẽ biết ơn bạn.

A: Nó biết nhớ ơn.

B: Biết đấy.

A: Con trâu này khóc thảm thiết, nó quỳ xuống cầu cứu, hành động này của con trâu khiến chúng ta hết sức kinh ngạc.

Thưa Pháp Sư, xin Ngài từ bi khai thị, người ta nói trâu bò là loài động vật có linh tính nhất đúng không Thầy?

B: Bất cứ loài nào cũng có linh tính cả, không thể xem thường được. Quá khứ chúng cũng là người, vì làm việc sai quấy nên đầu thai vào loài động vật. Đây là chân tướng sự thật. Trong Kinh Đại Thừa nói rất rõ ràng, tại sao lại đọa lạc vào đường súc sanh. Là do ngu si.

Cũng vì họ không có trí tuệ, không phân biệt được đúng sai, không thể phân biệt được chánh tà, không thể phân biệt được thiện ác, không thể phân biệt được lợi và hại, những người giống như vậy bây giờ rất nhiều.

A: Rất nhiều.

B: Đúng vậy, bởi vì thật sự đây là vấn đề của giáo dục. Giáo dục trên Thế Giới hiện nay của chúng ta chỉ dạy khoa học kỹ thuật, không dạy luân thường đạo lý nữa, đạo đức cũng không dạy, nhân quả cũng không dạy, giáo dục của Thánh Hiền cũng không dạy nữa. Vì thế họ không còn biết đâu là đúng, đâu là sai, không còn tiêu chuẩn nữa rồi.

Nếu như họ đã được học những điều này thì trong tâm họ có chừng mực, có tiêu chuẩn, tự bản thân họ có thể cân nhắc, dù có nông nổi một chút nhưng phần lớn không ngoài khuôn khổ cho phép. Bây giờ tiêu chuẩn không còn nữa, quá giới hạn rồi, ác cho là thiện, thiện xem thành ác.

Hôm nay bạn mạnh, có chức có quyền, bạn ức hiếp người khác, người ta chịu sự ức hiếp của bạn, phước báo của bạn có thể sẽ hưởng hết, bạn

hưởng thụ hết rồi thì sao?

Khi bạn hưởng hết rồi thì tội báo của bạn sẽ hiện ra trước mắt. Người Trung Quốc thời xưa có câu Phú quý không quá ba đời, tức là còn hưởng được đến ba đời. Hiện nay phú quý tự mình hưởng một đời e cũng hưởng không nổi, cuối cùng vấn đề xảy ra, nào là phá sản, tù tội.

Đây là những điều chúng ta vẫn thường thấy, tức là bạn hưởng không quá một đời thì đã hết rồi.

A: Hưởng không quá một đời thì đã hết rồi.

B: Đúng thế, vì bạn chỉ hưởng phước mà bạn lại không gieo phước, người xưa hưởng phước và gieo phước, nên phước báo của họ có thể kéo dài. Bây giờ thì hưởng phước tạo nghiệp, ra sức ức hiếp người khác. Vậy thì những động vật này càng khỏi phải nói, họ đều cho rằng những động vật này đáng để họ ăn, họ đều nghĩ như thế.

Trong Kinh Phật nói: Người chết làm dê, dê chết làm người, tương lai sẽ đảo ngược lại, chúng giàu có, còn bạn thì biến thành Súc Sanh, chúng sẽ ăn lại thịt của bạn.

A: Thưa Pháp Sư, con xin bổ sung thêm một câu vào ý này, con bỗng nhiên nhớ lại một câu chuyện.

Lúc con còn nhỏ, bà nội con nói với con, bà nói về con bò, bà nói như thế này: Không được ăn thịt bò, con bò này tại sao lại sanh làm thân con bò?

Vì kiếp trước nó làm quan, nhưng nó làm tham quan cho nên bị đọa làm thân con bò.

Thưa Pháp Sư, bà nội con nói như vậy có đúng không?

B: Có lý, động vật đều là người đầu thai cả, sau khi chúng thọ tội xong thì chúng có thể trở lại làm người, đây gọi là Lục Đạo luân hồi. Bây giờ chúng ta đã hiểu rõ rồi, ba đường ác là để tiêu trừ nghiệp tội.

A: Tiêu trừ nghiệp tội.

B: Đúng, nghiệp tội của bạn phải tiêu trừ, đến đâu để tiêu trừ?

Ba đường ác là để tiêu trừ nghiệp tội.

A: Tiêu trừ ở ba đường ác.

B: Đúng vậy, ba đường thiện là để tiêu phước báo.

A: Tiêu phước báo.

B: Không sai, phước báo cũng tiêu mất, tâm của bạn thanh tịnh thì cả tội lẫn phước đều không có.

A: Tội, phước đều không có.

B: Tâm của bạn mới thanh tịnh được, tâm thanh tịnh là chân tâm, tội phước đều là nhiễm ô.

A: Thưa Pháp Sư, giả sử trong mạng của con có phước, con muốn tu hành, con không muốn nhận cái phước này, con không hưởng cái phước này, như vậy có được không?

B: Không hưởng phước này, mang phước này đem cho tất cả chúng sanh hưởng, vậy là được.

A: Tức là quên mình vì người đúng không ạ?

B: Đúng rồi. Người thật sự hiểu được đạo lý này, tuy có phước báo nhưng bản thân họ vẫn sống cuộc sống giản dị, phước báo của họ có thể giúp được rất nhiều người.

A: Họ mang tiền của tặng cho những người đang cần chúng.

B: Đúng, cho những người đang cần. Người mà tôi thấy được trong cuộc đời tôi chính là Thầy Hiệu Trưởng trước đây của tôi, Thầy Châu Bang Đạo. Thầy là một vị quan liêm khiết.

Từ trước đến giờ tôi chưa từng nghe nói qua, có lẽ trên thế gian này chỉ có một mình Thầy ấy, không tìm được người thứ hai như thế, Thầy ở Đài Loan làm chức chính vụ thứ trưởng Bộ khảo tuyển.

A: Bộ khảo tuyển là gì vậy thưa Thầy?

B: Chính là quản lý tuyển chọn nhân tài.

A: Quyền lực này rất lớn.

B: Đúng thế, tuyển chọn nhân tài. Quản lý rất nhiều cuộc thi mỗi năm của quốc gia, nếu cần nhân tài, thì họ chuyên phụ trách về mảng thi cử này, cả đời theo nghề giáo dục. Cơ quan cấp cho Thầy ấy một chiếc xe con, Thầy ấy là phó bộ trưởng nên lắp điện thoại nhà cho Thầy ấy.

Chiếc xe đó nếu không phải là việc công thì Thầy không dùng, có việc riêng thì đón xe buýt. Điện thoại không phải việc công thì không dùng, bên ngoài gọi đến thì được, còn bản thân tuyệt đối không gọi. Bản thân có việc riêng thì gọi điện thoại công cộng bên ngoài.

A: Thầy ấy thật liêm khiết, không lạm dụng của công, người này thật là đáng nể!

B: Đúng vậy!

Thầy ấy nói rằng: Tôi gọi điện vì việc riêng của tôi thì cơ quan phải trả tiền, phải đóng tiền điện thoại. Con trai của Thầy thấy ba mình như vậy.

Con trai Thầy là bạn học của chúng tôi nên rất thân. Cậu ta nói ba của

mình là cô hủ, không hiểu thế thái nhân tình.

Cậu ta phê bình ba của mình, ngay cả họ là con cái mà còn nói như thế này: Quả thật là rất bất tiện. Vì vậy con trai Thầy thường nói rằng làm học trò của Thầy thì tốt, làm con của Thầy thì rất khổ.

A: Thực ra cậu ấy không biết Thầy đang tích lũy âm đức bảo hộ cho con cháu của Thầy.

B: Rất tốt.

A: Đối với họ thực sự là rất tốt.

B: Đúng thế, bạn xem thu nhập của Thầy ấy tuy không nhiều, cuộc sống gia đình rất giản dị, vì học Phật nên cả nhà đều ăn chay.

A: Cả nhà ăn chay!

B: Đúng vậy, bạn nghĩ xem, tiền dư Thầy ấy gửi về quê nhà, ở quê còn có người thân bạn bè, chăm sóc mười mấy hộ gia đình, không phải bản thân xứng đáng được nhận thì một đồng một xu cũng không lấy.

A: Tích đại phước đức.

B: Lúc đó chúng tôi thực sự nhìn thấy con người mẫu mực, con người được văn hóa truyền thống giáo dục. Thầy ấy cả đời thanh liêm, là tấm gương tốt cho chúng ta noi theo. Thời kỳ kháng chiến, Thầy là hiệu trưởng của chúng tôi, chúng tôi đối với hai vợ chồng Thầy hiệu trưởng giống như đối với cha mẹ của mình vậy, họ chăm sóc chúng tôi rất chu đáo.

A: Vì Thầy ấy có đức hạnh nên trong thâm tâm mọi người đều rất tôn trọng Thầy.

B: Không sai.

A: Thưa Pháp Sư, Thầy ấy thật là có trí tuệ. Với chức vị này của Thầy ấy, nếu là người bây giờ thì có thể nhận hối lộ phát tài to. Nhưng Thầy ấy hiểu được nhân quả, nên Thầy ấy tuyệt đối không dám làm việc như thế, thưa Thầy, Thầy ấy thật có trí tuệ.

B: Đây thật sự là hành thiện tích đức, vị Thầy này là tấm gương sáng cho chúng ta noi theo, chúng tôi tận mắt thấy được.

Cuộc sống hiện nay của chúng tôi tất cả đều tùy duyên, nhưng trên thực tế đã quá đầy đủ rồi, so với người xưa chúng tôi còn kém xa lắm. Cuộc sống riêng của bản thân tôi thì rất đơn giản, tôi ở Đài Trung theo Lão Sư Lý mười năm, trong đó có năm năm, một nửa thời gian là chúng tôi tự nấu ăn.

A: Tự nấu ăn.

B: Đúng. Tôi tự nấu ăn bằng một cái nồi nhỏ, chén nồi đều là một, thức ăn và cơm của chúng tôi đều nấu chung một nồi, bớt phiền phức, từ lúc nhóm lửa cho đến lúc ăn xong, dọn rửa sạch sẽ chỉ mất có nửa tiếng đồng hồ.

A: Quá tiết kiệm thời gian rồi.

B: Bạn nghĩ xem, thật là tự tại, thật đơn giản. Thầy của tôi, Cư Sĩ Lý Bình Nam, cả đời Thầy sống cuộc sống đơn giản như vậy.

A: Đây là tiết kiệm, thưa Pháp Sư!

B: Tiết kiệm, phí sinh hoạt rất ít, lúc đó tôi ở cùng Thầy, phí sinh hoạt mỗi ngày của Thầy là hai đồng tiền Đài Loan, bằng bao nhiêu đô la Mỹ?

Lúc đó một đồng đô la Mỹ có thể đổi được khoảng ba mươi đồng, phí sinh hoạt một tháng của Thầy không đến hai đồng đô la Mỹ.

A: Một tháng ư?

B: Một tháng.

A: Trời ạ, quá tiết kiệm rồi!

B: Đúng vậy, chúng tôi lúc đó còn trẻ, vọng tưởng tạp niệm nhiều hơn Thầy nên tiêu hao năng lượng cũng nhiều hơn. Tôi học theo Thầy, cũng sống giống như vậy, một ngày tôi cần dùng ba đồng, một ngày Thầy chỉ cần dùng hai đồng tiền Đài Loan là đủ rồi, một ngày ăn một bữa.

A: Một ngày ăn một bữa, là ăn vào giữa trưa đúng không ạ?

B: Chính là giữa trưa ăn một bữa, giữa ngày ăn một bữa thật là tự tại. Vì bạn chi tiêu ít nên cả đời bạn không cần cầu cạnh nhờ vả ai cả.

A: Cả đời không cần nhờ vả người khác.

B: Cả đời không nhờ vả người khác.

A: Nửa tiếng đồng hồ giải quyết xong một bữa ăn.

B: Đúng thế, cả đời không nhờ vả người khác. Người đạt đến mức không mong cầu thì phẩm chất tự nhiên sẽ được nâng lên, đối với người không tranh, đối với thế gian không mong cầu, điều này mới gọi là hạnh phúc thật sự, tốt đẹp tự tại.

Không kết oán thù với bất cứ ai, đều có thể sống chung hòa thuận vui vẻ với mọi người, cả đời của người này không luống qua một cách vô ích, đây gọi là hạnh phúc mỹ mãn thật sự. Không phải là giàu sang phú quý, người giàu sang không hưởng thụ được cuộc sống như thế.

A: Bên ngoài thấy rất nhiều người đang hưởng phước, thực sự họ đang.

B: Không, đó là đang uống thuốc độc.

A: Uống thuốc độc.

B: Chúng ta đọc trong Kinh Vô Lượng Thọ nói ăn uống khổ độc, đúng, câu nói này không phải chính là đang nói con người bây giờ sao?

Họ sống những ngày tháng như thế nào?

Ăn uống khổ độc.
